

[Aksel Larsen.]

her være udtømt med den Besvarelse, Ministeren gav, og det Tilsagn, der var i denne Besvarelse. Naturligvis kan man mene, at naar dette er Ministerens Anskuelse om Sagen paa nuværende Tidspunkt, havde det vel ikke været helt umuligt for Justitsministeren at komme til den Anskuelse lidt før, saaledes at Forespørgselen overhovedet kunde være blevet foregrebet; det vilde sikkert baade i Sagens, i Elith Jensens og vel ikke mindst i Regeringens Interesse have været det heldigste. Men Debatten blev jo ikke udtømt med Ministerens Besvarelse, og det er klart, at den heller ikke er blevet udtømt med det Forslag, det ærede Medlem Hr. Vagn Bro stillede om et Folketingsudvalg. Jeg maa sige, at et saadant Forslag for saa vidt har min Sympati, men det er ganske øjensynligt, at dermed er Debatten heller ikke udtømt, vi vil komme til at opleve adskilligt endnu, inden denne Debat slutter.

Derfor anser jeg mig forpligtet til at fremkomme med nogle Bemærkninger; jeg anser mig forpligtet til at fremkomme med disse Bemærkninger, ogsaa fordi der her foreløbig har staaet en Strid mellem den højtærede Justitsminister og den ærede Forespørger om, hvorvidt denne Sag skal benyttes til politiske Angreb paa Regeringen, eller hvorvidt den, som det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen siger, ikke er nogen politisk Spekulation fra hans eller andres Side, men at han mener det fuldkommen ærligt og i denne Sag som altid kun har Interesse i Retfærdighedens Sejr og ikke har nogen som helst anden Interesse.

Vi har af det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen faaet at vide, at allerede i 1932 fik han, om jeg saa maa sige, „tilbudt“ Elith Jensen-Sagen med Opfordring til, hvis han syntes, der var Kød paa Benet, at tage sig af den. Det ærede Medlem studerede Sagen paa Grundlag af det Materiale, han havde, og resolverede derefter, at den Sag ikke var værd at beskæftige sig med. Jeg tror, der er mange ærede Medlemmer her i Tinget, der før eller senere har haft Tilbud om at beskæftige sig med denne Sag. Jeg hører til dem. Jeg fik Sagen tilbudt for ca. et Par Aar siden, det nøjagtige Tidspunkt er jeg ikke i Stand til at angive i Øjeblikket. Jeg fik Sagen tilbudt af Hr. Elith Jensen selv, som tilstillede mig en længere Henvendelse, om jeg vilde repræsentere ham og hjælpe ham imod disse uhørte Overgreb, og som meddelte mig, at alle nærmere Dokumenter til Belysning af Sagen og Kyhls

Forbrydelser og Administrationens Overgreb i Almindelighed og de skiftende Justitsministres i Særdeleshed vilde jeg kunne faa hos et andet æret Medlem her i Tinget, der havde ligget med disse Papirer et Stykke Tid.

Nu er min Tid meget optaget, og ganske uanset hvad der maatte være af Gehalt i en Sag som Elith Jensen-Sagen, vil jeg være meget varsom med at give mig i Lag med den, fordi den altsaa vilde stjæle den Tid, jeg i mit Partis Interesse er forpligtet til at bruge til andre Ting, og jeg maatte ogsaa efter det almindelige Kendskab, jeg havde til Sagen, sige til mig selv, at jeg tror nok, man skal lade den Sag gaa sin Gang, uden at en kommunistisk Folketingsmand bruger sin Tid og sine Kræfter til den. Tillige var paa det Tidspunkt Hr. Elith Jensen begyndt at faa Spalteplads i et Blad, der hed „Nationalsocialisten“, til sin Omtale af denne Sag og sine Angreb paa Regeringen, og jeg skal villigt erkende, at det gav mig yderligere Ulyst til at beskæftige mig med den.

Jeg henvendte mig derfor ikke til det paagældende andet Medlem af dette høje Ting for at faa Sagens Dokumenter overdraget. Men saa nogle faa Dage efter kom det paagældende ærede Medlem selv til mig med en diger Pakke Dokumenter. Han havde ikke særligt beskæftiget sig med dem, havde ikke Lyst til at røre ved den Sag, fandt ikke, den var noget værd, og ønskede heller ikke at beskæftige sig med den, fordi det nationalsocialistiske Blad rumlede med Sagen, og da han fra Elith Jensen havde faaet Anmodning om at lade Dokumenterne gaa videre til mig, greb han med Begærlighed denne Lejlighed til at slippe denne Sag, hvorpaa han, om jeg saa maa sige, lagde Dokumenterne i mine Hænder. Ja, saa hang jeg paa den. Jeg foretog mig ikke noget videre med Sagen, og da Elith Jensen noget efter forlangte Papirerne igen, fandt jeg dem frem, og saa fik han dem, og dermed var jeg ude af Sagen.

Jeg vilde fortælle denne Historie, fordi den har Interesse for den Debat, der er ført her. Det paagældende ærede Medlem, der havde faaet Dokumenterne af Elith Jensen for et Par Aar siden og af de nævnte Grunde ikke vilde røre ved Sagen med en Ildtang, hed Svend E. Johansen.

Nu kan man naturligvis gisne om, hvorvidt det ærede Medlems Interesse for Sagen, der dengang var lig Nul, senere er vokset saa kolossalt paa Grund af, at de af ham forkætrede Embedsmænd og Domstole har